

ПОСЛЕДНО ЖЕЛАНИЕ

Есенът отдавна пропжди веселитъ горски птици. Студенъ вѣтръ засвири въ планинитъ, забрули последнитъ жълти листа. Листата падаха заедно съ капкитъ на ситния есененъ дъждъ. Влажно и студено е въ гората. Но колко приятно е въ кщцицата на мравката-работница! Огънятъ пламти игриво въ огнището. По голѣмата софра сж наредени вече жълдовитъ черупки, пълни съ варени житни зрънца.

— Хайде, деца, да обѣдваме! — каза старата мравка и първа седна на изплетеното отъ сламки столче.

Синоветъ, снахитъ и дъщеритъ на мравката насѣдаха бързо край паничкитъ си.

Изведнажъ нѣкой тихо почука на вратата.

— Кой чука? — викна мравката.

Отвънъ се дочу тихъ жалостивъ гласецъ:

— Азъ съмъ, мравке! Щуре-

цътъ-свирецъ. Не ме ли познавашъ?

— Какво ти е притрѣбвало?

— сърдито запита мравката.

— Не помнишь ли? — отвърна щурецътъ. — Лѣтосъ, кога жени сина си, нали каза, че презъ зимата ще ми платишь за свирнята.

— Хубава работа! — рече мравката. — Претрудилъ се хубавецътъ, че иска и да му платятъ отгоре. За пръвъ пътъ чувамъ, че свирнята била работа?

— Не си права, мравке! Кой какво може, това работи.

— А пъкъ споредъ мене, — отвърна мравката, — кой какво има, това яде!

— Лошо говоришь! — викна щурецътъ. — Имай сърдце! Не виждашь ли, какво страшно време е навънъ! Дъждъ вали — крилцата ми се измокриха. Вѣтръ вѣе — крачката ми измръзнаха. Отъ два деня не съмъ хапвалъ. Отвори ми да